

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๕ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

นรกอเวจีค่อยพูดทีหลัง ขอให้ชนะพอ

วันนี้ก็ต้องได้ไปดูตึกอีกนะ ทั้งหมดทั้งพระมาขอ พระที่มาขอในโรงพยาบาลเดียวกันเกี่ยวกับตึกสงฆ์อาพาธ พระขอหมอก็ขอโรงพยาบาลเดียวกันนั่นแหละ คงจะให้พระท่านสนับสนุนช่วยทำ ถ้ามีแต่หมอกอาจกำลังไม่พอเลยให้พระมาขออีก ก็โรงพยาบาลเดียวกันนั่นแหละ ตึกสงฆ์อาพาธว่าจ้าง นี้จะเริ่มขึ้นอีกแล้ว ตึกขึ้นอีกแล้ว ถ้าเริ่มคราวนี้ก็จะเป็น ๒ หลังขึ้นอีกแล้ว นี่ก็เพิ่ง ๒ หลังผ่านมาเรียบริ้อย ทางโรงเรียนพอเสร็จ ทางนี้ขึ้นแล้ว เพราะมีผู้ขออยู่ทั่ว ๆ ไป เป็นแต่เพียงว่ากำลังเราไม่พอรอไว้เป็นจังหวะ ๆ

เมื่อวานนี้ก็ไปโรงพยาบาลคอนสวรรค์ จ.ชัยภูมิ เราตั้งนาฬิกาดูจากนี้ไปถึงโรงพยาบาลคอนสวรรค์ ๒ ชั่วโมง ๑๗ นาที ก็ในราตรีนี้แหละ ราวสกลนครแถวนี้ จะไกลกว่านี้นิดหน่อย เพราะ ๒ ชั่วโมงนี้เป็นเขตสกลนคร เช่น ไปวัดสุทธาวาส ๒ ชั่วโมง อันนี้ก็ ๒ ชั่วโมง ๑๗ นาที คิดว่าพอ ๆ กัน อันนี้ก็ให้เหมือนกัน พอ ๆ กันอีกแหละ เมื่อวานขึ้นนี้ให้บ้านแท่น เครื่องอุตราชาขวานกับเครื่องกระตุ้นหัวใจ คอนสวรรค์นี้ให้อุตราชาขวานเครื่องหนึ่ง ยูนิตทำฟันเครื่องหนึ่ง อุปกรณ์การให้น้ำเกลือเด็กก็ให้ เขามีสองฝ่าย ฝ่ายหญิงฝ่ายชาย ถ้ามีอันเดียวกันก็เคลื่อนย้ายไปยาก เราเลยให้ทั้งสองฝ่ายชายฝ่ายหญิง อุตราชาขวานมักจะจำเป็นอยู่เสมอ บ้านแท่นก็ได้ให้ ถ้ามเอ็กซ์เรย์ว่าติดอยู่ เพราะเราได้ตั้งหน้าไปแล้วก็เรียกว่าเหมือนเป็นกรณีพิเศษ ถ้าตั้งหน้าไปดูโรงพยาบาลไหนคือตั้งหน้าจะสงเคราะห์ เขาขออะไรมักจะให้เสมอ ๆ ถ้ามอะไรเขาก็บอกพอเป็นไป เขาก็ตอบแบบเห็นใจเรานั้นแหละ เกรงใจเรา

ที่ไหนขาดแคลนอยู่ที่ลึก ๆ เราชอบชอกชอนเข้าไป ไปทุกแห่งที่ไหนที่ลึก ๆ ลับ ๆ เรามักจะเข้าเสมอ แต่ที่ทั่ว ๆ ไปไม่ค่อยไป คือปล่อยให้ค่อยๆ ไถกันไปเรื่อยๆ ที่มันชอกชอกลึก ๆ นี่มันจำเป็นจริง ๆ เราจึงเข้าเสมอแล้วก็สงเคราะห์เรื่อย ๆ ถ้ามเรื่อย เพราะคนไข้เป็นความจำเป็นมากโรงพยาบาล คิดดูในหลวงท่านอย่างคุณกัน ไม่ใช่เรื่องอะไรนะ มีแต่เรื่องโรงพยาบาล ๙๐% มีแต่เรื่องโรงพยาบาล เพราะเราสนใจกับโรงพยาบาลมากเกี่ยวกับคนไข้ มหาเศรษฐีก็ถ่อถ่อถ่อถ่อลงไปได้ป่วยแล้ว ไม่มีอะไรมีคุณค่ายิ่งกว่าความหวังที่ได้ตั้งไว้กับโรงพยาบาล นี่ละอันสำคัญนะ เราเห็นจุดนี้ละ

จะว่ามั่งมีศรีสุขอะไร ๆ ก็ตามมันช่วยอะไรไม่ได้นี่ เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยลบลเลยถอนปั๊มมาเลย จิตวิ้งเข้าไปใส่หมอนใส่ยา ชีวิตจิตใจไปอยู่กับหมอกับยา ถ้าเครื่องมือหรือยาไม่มีนี่หมอก้าวไม่ออก คนไข้ก็หมดหวัง แล้วหมดหวังมีน้อยเมื่อไร ใครเข้ามาหมด

หวัง ๆ เป็นยังไง นั่น เราถึงเอาใจใส่เป็นพิเศษ ถึงขนาดว่าติดหนี้เราก็อมติด ติดอื่น เราไม่ติดนะ สร้างมามากต่อมาก โรงร่ำโรงเรียน สถานสงเคราะห์ ที่ราชการต่าง ๆ ทั่วประเทศไทยว่าจ้างเถอะ เราไม่ได้ติดหนี้นะ แต่โรงพยาบาลมักติดบ่อย พอเขาขอเครื่องมือ เครื่องมือนี่มันจำเป็นอะไรมันจะคิดแล้วนะ เครื่องมือนี่มีความจำเป็นต่อคนไข้มากเท่าไร นี่มันก็วิ่งถึงคนไข้ มาอยู่จุดนี้หมด

มาทบทวน เวลาที่เงินเราก็ไม่มีทำยังไง มันจะเอาเงินไม่มีมาอวดมาขวางเข้าใจ ไหมล่ะ ก็ยกน้ำหนักใส่กันซี ยานี่พาคนรอดตายได้นะ นั่นบทเวลาจะเอา พวกหยุกพวก ยา เครื่องมือเหล่านี้พาคนรอดตายได้ ว่าเงินไม่พอ ๆ ไม่เห็นช่วยคนได้ เอาเลยนะบท เวลาจะเอา เงินไม่พอ ๆ นี่ไม่เห็นช่วยคนได้ เอาละที่นี้พอเหตุผลเข้ากันได้แล้ว ทางไหนหนักกว่าก็ใส่ไปเลย เพราะฉะนั้นการพูดทุกสิ่งทุกอย่างเราจะเน้นถึงเรื่องน้ำหนัก เรื่องธรรมแล้วไม่สนใจที่โลกกิเลสมันรักมันสงวนมันก็ติดกัน คือเรื่องความเลวของมัน มันก็ติดกันไว้ทุกด้านทุกทาง รักสงวนมาก นี่เรื่องของกิเลส

พอพูดอะไรมันจะหาเรื่องขึ้นมาเลย ตอบโต้หรือคัดค้านต้านทาน หาเรื่องว่าพูด สกปรกบ้าง พูดหยาบโลน พูดดูพูดต่ำ เพราะกิเลสมันชอบสรรเสริญ กิเลสชอบที่สุด เรื่องสรรเสริญ อยู่ที่ไหน ๆ ก็ตาม คือธรรมดา ๆ แม้แต่คนไข้อยู่บนเตียงนี้ ลองไปถาม ดูซิ คุยกันให้เขาเพลินสักหน่อย เราก็ไปคุยกับเขา ย้อนหาอดีตของเขาอะไร ๆ เขา เขา จะเล่ามาทันทีเลยเพื่อระบายความทุกข์ อดีตของเขาเป็นมาอย่างนั้น ๆ กว่าที่จะมาถึง อย่างนี้ ความจำเป็นเขาได้เพลินครู่หนึ่งก็เอา ยกยอเขาเข้าแล้วก็ขึ้นเป็นบ้าเลย บ้าบน เตียงนั้นแหละเข้าใจไหม ถึงอ่านชัذن่ะ

อู๊ย ธรรมะนี้อ่านละเอียดลอมมาก กิเลสไปปิดไปกั้นไว้ตรงไหน ธรรมะจะสอดรู้ หมด ๆ แต่ธรรมะไม่เหมือนกิเลส ไม่อึดอันตันใจ ไม่อยากพูดอยากจา ไม่อยากโม้ อยากอวด ธรรมะพอทุกอย่างพอตลอด ธรรมะไปด้วยความพอ จึงไม่กดไม่ถ่วง ไม่ดึง ไม่ดูด เสมอ รู้เหมือนไม่รู้ เห็นเหมือนไม่เห็น เหตุการณ์อะไรที่สัมผัสสัมพันธ์ที่จะได้รับ ประโยชน์เล็กน้อย เราจะเริ่มออกตามนั้น ๆ ถ้าไม่สมควรจะออกดิ่งก็ไม่ออก ธรรมะ เป็นอย่างนั้นนะ ธรรมะนี้เรียกว่าพอ ไม่มีคำว่าสรรเสริญ คำนิทาน อย่างนี้จะเข้าไป เกี่ยวข้องได้เลย ไม่มี มีน้ำหนักเท่ากัน พอผ่านมานี้ก็ไปเลย ๆ เกาะไม่ได้เกาะไม่ติด เป็นหลักธรรมชาติ

เพราะฉะนั้นคำสรรเสริญกับคำนิทาน จึงมีน้ำหนักเท่ากัน เขาว่าเขาว่าเรากับเขา มาสรรเสริญเราก็อันเดียวกัน แน่ะ เป็นอย่างนั้นเสีย คืออันนี้พอแล้ว พอ ไม่รับทุกสิ่ง ทุกอย่างไม่รับเลย แต่กิเลสนี้หิวโหยตลอดเวลา เรื่องคำสรรเสริญนี่กิเลสตัวจอมที่เดียว หิวตลอดเวลา ความยกยอสรรเสริญชอบมากที่สุด เป็นหัวใจของกิเลสเลยคือความชม

เขยสรรเสริญ ธรรมนี้วางตรงกลาง ไม่เอาทั้งนั้น สรรเสริญไม่เอา นินทาไม่เอา พอ ๆ เพราะฉะนั้นจึงเห็นอสังขารเหล่านั้นชั พุทธหมดเลย ธรรมเป็นอย่างนั้น

ที่นี้ธรรมท่านไม่เคยเกี่ยวข้องกับว่า แบบที่กิเลสมันคิดมันอ่านเป็นพิษเป็นภัย หรือเป็นอะไรขึ้นมาก็ตาม ธรรมจะคิดเรื่องอรรถเรื่องธรรมล้วน ๆ ซึ่งเป็นประโยชน์ ต่อโลกทั่ว ๆ ไป ธรรมจะออกอย่างนั้นไปเรื่อย ธรรมจึงไม่มีคำว่าหยาบว่าโลน ท่านไม่สนใจ เหมือนกับที่นี้สกปรก น้ำชะล้างลงไปปุ๊วะเลย เท่านั้นเอง จะว่าสกปรกไม่สกปรก จะเหยียบก็ไม่เหยียบ ที่นี้สกปรกสาดลงไป ๆ ที่ไหนคงอดออกไป นายช่างตากเขาเป็น อย่างนั้น ไม้ต้นหนึ่งน้ำมันไม่เสมอกัน ที่บางแห่งเป็นคดเป็นงอ บางแห่งตรง ตรงเขาก็ อดไปตามตรง ถ้าคดงอขวานก็หนักเอง ๆ ธรรมะเป็นอย่างนั้น เสมอไปอย่างนั้น

พูดให้ฟังทุกคนนะ อย่าพากันเป็นบ้ายอ นั่งนอนอยู่บนเตียงเขาไปยอกก็เป็นบ้า จนตกเตียง อู๊ย ทุกข์ มันเป็นบ้าอย่างนั้นนะเป็นบ้ายอ กิเลสนี้บ้ายอไม่มีอะไรเกินกิเลส ทุกข์จนขนาดไหนก็ตาม โหย เวลานี้แกทุกข์ แต่ก่อนแกมั่งมี แล้วต่อไปแกจะมั่งมีต่อไป อีก แกทุกข์เพียงเท่านั้นละ โอ๊ย เป็นบ้าขึ้นเลยทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้อะไรนะ เพียงขอเท่านั้นเป็นบ้าแล้ว อย่างนั้นละขอกิเลสขอยากอะไร ขอบ้างเดียวพุ่งเลยขึ้นเลย ถ้าเป็นบั้งไฟก็ไม่ได้อุดไฟละมันขึ้นก่อน ดีไม่ดีเจ้าของที่กำลังจับหางบั้งไฟนี้ฟาดเจ้าของขึ้นด้วยเลย มันพุ่งใหญ่เลยพวกบ้ายอ

กิเลสคือบ้ายอ ให้เปลวออกเสียนะ วันนีห้วงตาจะเปลวให้ฟัง กิเลสคืออะไร คือ บ้ายอ บ้ายอไม่มีเกินกิเลส หิวโหยสุดยอดคือกิเลส ไม่มีคำว่าอิมพอ เอาอะไรมาให้ก็มา เอะอะ เหมือนไฟได้เชื้อ ไสเชื้อเข้าไปเท่าไรยิ่งแสดงเปลวจรดเมฆ ๆ คือกิเลส ให้พอกับเชื้อไม่มี เหมือนไฟไม่พอเชื้อ กิเลสไม่พอความเย็นขอสรรเสริญ ยกขอเท่าไรเป็นบ้าไปเลยสด ๆ ร้อน ๆ นี่เราก็ไม่ยากพูดมากเรากลัวกำแพงวัดเราจะแตก เราพูดแห่เข้าไปนี่ พวกนี้เขาเก่งนะเมื่อคืนนี้ เขานั่งภาวนาได้ ๓๐ นาที ขึ้นละนะ เริ่มขึ้นแล้ว พอว่า เขาได้ ๔๐ นาที ๕๐ นาที ถึงมันจะไม่ได้นั้นก็ตามมันก็ดีใจ แล้วยิ่งไปขอเสียด้วย อันนี้ เขายิ่งเก่งนะ วันนี้เขาพักผ่อนเสียหน่อยแล้วเขาจะเอาใหญ่ อู๊ย เป็นบ้าเลย ธรรมชาติ มันเอาใหญ่คือเสือกกับหมอน ถ้าไปดูแล้วไปดูเสือกกับหมอน อย่าไปดูทางจงกรม

ถ้าเราบอกว่า เครื่องชมเขยเราวันนี้เราติดมือมาเล็กน้อยว่างั้นนะ ตามความจริง พวกนี้มันเก่งอย่างนั้นเราก็ชมเขย แต่เครื่องชมเขยเรามีน้อยวันนี้ เอามาได้เพียงกำเดียวมียู่อื่นหนึ่งที่นี่ มันจะโดดเข้าไปเลย อยู่ที่ไหนมันจะว่าไปเอามาให้มัน เอาไปยกยอมันเข้าใจไหม กำแพงวัดนี้แตกเลยพวกนี้นะ แตกเลยไม่ได้กินกระทั่งข้าวขอให้คำสรรเสริญก็พอ ได้คำยอสักนิดหนึ่งก็พอ กำแพงวัดนี้แตก เมื่อคืนนี้แมวกี่มา แมวไม่เอา กำแพงวัดแตกนะ แต่พวกนี้มันเอาแตก มันเอาไปหาอันนั้น คือที่ยกยอเราไม่ได้เอาติด

ตัวมา อยู่ที่นั่นที่นี้เราว่าอย่างนี้นะ ไหน ๆ อยู่ที่ไหน บางคนไม่ถามทั้งวังทั้งมอมา ถ้าจะถามกลัวเขาจะแขงหน้าเข้าใจไหม พวกบ้าแขง เป็นอย่างนั้นนะ มันถึงได้อ่านออก

นี่ละครพระพุทเจ้าเลิศขนาดไหน เป็นอย่างนั้นละ คือเลิศขนาดที่กิเลสปิดมิดขนาดไหนนี้เห็นหมดเลย ไม่เห็นฆ่ามันไม่ได้ ฆ่าไม่ได้เลิศไม่ได้ กิเลสตัวเลว ฆ่ากิเลสได้แล้วตัวเลิศ โกรธ ฆตวา สุขี เสติ ฆ่าความโกรธความฉุนเฉียวได้แล้วอยู่ไหน เป็นสุขหมด แน่ท่านแปล เป็นสุขหมดเลย ก็ตัวนี้เองตัวกวน กวนมากที่สุดคือตัวนี้

อยากให้พี่น้องทั้งหลายได้ภาวนานะ อยากให้เห็นจิตของอัครรรยอยู่ที่นี่ะไม่อยู่ที่ไหน เวลาได้เปิดออกแล้ว โอ้ย ผิดคาดผิดหมาย คาดหมายไม่ถูกเลย ปัจจุบันชั้นล้วน ๆ เป็นหลักธรรมชาติ ชั้นล้วน ๆ ผิงขึ้นมาเราคาดคิดไม่ได้เลย ผิดไปหมดคาดยังไปไม่ถูก นี่ความอัครรรยของจิต เวลานี้ถูกกิเลสบีบ เพราะกิเลสมันเลว มีมากมีน้อยทำคนให้เลว ๆ มีมากเท่าไรหมดคุณค่าหมดราคา สังคมไม่ยอมรับเลย ถือว่าเป็นพิษต่อสังคม เป็นภัยต่อสังคมอย่างมากมาย คือคนที่กิเลสหนา ๆ ไม่รู้จักบุญจักบาป มีแต่ความดีความดีอันหาญทำ ที่จะเอาให้ได้อย่างใจ ๆ มีตั้งแต่กิเลสทั้งนั้นนะ จะให้ได้อย่างใจ ๆ ชนะเขาแล้วเป็นพอ ชนะเขาเป็นพอ จะลงนรกอเวจีค่อยพูดกันทีหลัง ขอให้ได้ชนะพอ นี่กิเลสเอาสด ๆ ร้อน ๆ นะ ไม่ได้คาดหน้าคาดหลัง

ถ้าธรรมะนี้คาดทันที อันใดควรไม่ควรนี้ธรรมะจะกางไว้หมด ไม่ควรแล้วไม่ไปควรแล้วผิง ๆ เลย นั่นคือธรรมะ ถ้าควรแล้วยากลำบากก็ตามอตุสำหรับพยายาม ตีตผิง ๆ เลยถ้าธรรมะ ถ้ากิเลสนี้อ่อนเปี้ยก ๆ เป็นอย่างนั้นละ เป็นในหัวใจเราทุกคนให้รู้ ถ้าลงมันได้หนา ๆ แล้วมันไม่มีบาปมีบุญนะ บาปนี้มีมาตั้งกับตั้งกลับปี บุญมีมาตั้งกับตั้งกลับปี ไม่สนใจเสียอย่างเดียวเท่านั้นมันก็ไม่รับ จิตไม่สนใจเสียอย่างเดียวไม่รับอะไรทั้งนั้น จะรับตั้งแต่สิ่งชั่วช้าลามกเผาตลอดเวลา

พระพุทเจ้าทุกพระองค์มีพระองค์ไหนที่ปฏิเสธว่านรกไม่มี ไม่มีเลยนะ สอนเป็นเสียงเดียวกันหมดเลย เพราะจำอยู่ตลอดเวลาตั้งกับตั้งกลับปีไม่ใช้วันนี้นะว่า บาปบุญนรกสวรรค์ที่มีประจำสัตว์โลกนี้มีมาตั้งกับตั้งกลับปี สัตว์โลกเสวยกันมากก็ไม่ยอมรับความเสวยของตัวเอง ว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มี พ้นจากรกขึ้นมาแล้วกิเลสมันก็ปิดทางเสีย ไม่ให้มองเห็นเลยว่าเราเคยตกนรกมา แล้วมันก็เปิดทางให้ความทะเยอทะยาน ความดีความดีนั้นทางความชั่วให้กว้างขวางออกไป มันก็บั้นทางนั้นอีก ตกอีกอยู่อย่างนั้นนะ เอาอีก ๆ

อย่างพระพุทเจ้าท่านทรงพิจารณา ปุพเพนิวาสานุสติญาณ แต่ก่อนพระองค์ยังไม่ทราบ พอบรรลุธรรม ปุพเพนิวาสานุสติญาณ ระลึกชาติย้อนหลังได้นี้ ไปภพใดชาติใดเป็นทางท่องเที่ยว ทางอยู่ทางเสวยของเราคนเดียวหมดเลย ไปที่ไหนไม่บกพร่อง ว่า

เราไม่เคยไปตรงนั้นไม่มี ไปหมด ไม่ว่าจะนรกสวรรค์นี้ไปหมด ไปหมดเลย เปรตผี อสุรกายประเภทต่าง ๆ ซอกแซกไปหมดไปตก เพราะอำนาจแห่งกรรมที่ทำให้ไม่รู้ ประสีประसानั้นแหละพาให้เป็นไป เวลามันจำขึ้นหลังเป็นอย่างนั้น ชยะแขยง ทั้ง ๆ ที่ ผ่านมาแล้วนะ ผ่านมาเรียบร้อยแล้วยังชยะแขยงในภพชาติของตน มันสมบุกสมบันได้ รับความทุกข์ความทรมาน

แต่สำคัญที่จิตมันไม่เคยตายนั้นซิ จะไปตกนรกหมกไหมก็กัปกัปกัลป์ จิตนี้ทุกข์ก็ ยอมรับว่าทุกข์ ทุกข์ขนาดไหนยอมรับว่าทุกข์แต่ไม่เคยฉิบหาย เพราะฉะนั้นท่านจึงว่า จิตตายไม่เป็น ไม่เคยตาย เวลาที่มันปั่นป่วนเปื้อนอยู่ในวิภวณ คลุกเคล้าไปด้วยความทุกข์ ความทรมาน ฟืนไฟเผาไหม้ตลอดเวลาที่ตั้งกัปกัปกัลป์ก็เผา มันก็ยอมรับว่าเผา ก็ยอมรับว่าทุกข์ แต่ไม่เคยฉิบหาย พออุตสาหะพยายามบำเพ็ญ อย่างพระพุทธรเจ้าได้เป็นพระ พุทธเจ้าขึ้นมาแล้วพิจารณาอันหลังในภพชาติของพระองค์จนชยะแขยง โธ มันไปได้ ขนาดนี้เทียวนะ ไม่ใช่บ่อย ๆ จิตวิญญานดวงนี้ไปได้ทุกแห่งทุกหน ที่ไหนที่ว่างว่าจิต วิญญานดวงนี้ไม่เคยไปเกิด ไม่เคยเสวยกรรมเสวยบุญไม่มี ไปทั้งนั้น พรหมโลกก็ไป

พรหมโลกก็อยู่ในกฏอนิจจัง ๗ หมื่นปี ๘ หมื่นปี ๙ หมื่นปี ท่านบอกไว้ใน พรหมโลก อายุยืนนาน แต่ก็ไม่พ้นกฏอนิจจัง มันก็ค่อยเปลี่ยนไปด้วยความเชื่อซ้าของมัน เพราะอำนาจแห่งบุญแห่งกุศล ที่ทำอกุศลบาปกรรมมันก็เปลี่ยนแปลงไปด้วยความ เชื่อซ้าเหมือนกัน จนกว่าจะสิ้นกรรมก็เป็นหลายกัปกัลป์แล้วก็ผ่านขึ้นมาจนได้ นั้นแหละ กฏอนิจจัง โลกนี้เป็นโลกกฏอนิจจัง ไปอยู่ที่ไหนต้องมีเปลี่ยนเหมือนกัน เป็น แต่เพียงว่าซ้ากับเร็ว มีพระนิพพานเท่านั้นไม่เปลี่ยน นอกนั้นเปลี่ยนหมด พระนิพพาน พ้นจากนี้ไปแล้ว กฏ อนิจจัง ทุกข์ อนตตตา ไม่เข้าไปเกี่ยวข้องเลย

นี่พูดถึงเรื่องพระพุทธรเจ้า เวลาทรงทราบจนชยะแขยง ทั้ง ๆ ที่ภพเหล่านั้นสุข ทุกข์ขนาดไหนเคยผ่านมาแล้วทั้งนั้น แต่กลับย้อนหลังไปชยะ ๆ กัลป์ แล้วก็พิจารณา ดู สัตว์ทั้งหลายอีกก็แบบเดียวกันอีก สัตว์แต่ละตัว ๆ มากขนาดไหน พระองค์เพียงพระ องค์เดียวขนาดนั้น ที่นี้สัตว์นี้มากขนาดไหน จึงไม่มีเลยในโลกธาตุนี้ที่ว่าง สัตว์ไม่ได้ เสวยกรรมไม่มี จึงประมวลอันนั้นเข้ามาหาต้นเหตุของมัน มันเป็นไปอย่างนี้เพราะอะไร ดั่งได้พูดเมื่อสองวันนี้ มันก็ขึ้น อวิชชาปัจจุชา นี้ต้นรากเหง้าเค้ามูลของมันอยู่ตรงนี้ พอถอนพรวดออกมาแล้วหมดเลย

อเนกชาติสังสาริ สนุธาวิสุสิ อนิพุพิสิ คหการิ คเวสุสนุโต ทุกุชา ชาติ ปุณปุณนิ แสดงไว้ในปฐมโพธิกาลที่พระองค์ทรงตรัสรู้ที่แรกนะ แสดงว่าเราเคยเกิดมานี้ชาตินี้ มากมาย อเนกชาติ คือไม่เพียงชาติหนึ่งชาติเดียว มากต่อมากที่เกิดตายมานี้ เทียวเกิด ในภพชาติต่าง ๆ จากนั้นมาแล้วเราก็ได้ถอนแล้ว พวกตณหา พวกอวิชชาซึ่งพาให้เกิด

แล้วตายเล่าช้า ๆ ชาก ๆ เราถอนให้ขาดสะบั้นลงหมดแล้ว แต่นี้ต่อไปจะไม่กลับมาเกิดอีกแล้ว นั้นปฐมโพธิกาท่านแสดงไว้ คือได้เห็นชัดเจนแล้วไม่เกิด ที่นี้ไม่เกิดเป็นอะไร

นี่ละจิตดวงนี้ที่ว่าไปอยู่ในรอกหมกใหม่ก็กัปกัปกัปกัไม่ฉิบหาย พอพ้นจากสมมุติโดยประการทั้งปวงแล้ว นี่แหละคือธรรมธาตุ ไม่มีคำว่าฉิบหาย นี่แหละคือธรรมธาตุครอบโลกธาตุอยู่เวลานี้ ที่จิตพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ทั้งหลายบริสุทธิ์แล้ว กลายเป็นธรรมธาตุครอบโลกธาตุ มาแต่กับไหนกัลป์ใดก็ไม่รู้ครอบโลกธาตุ นี่ท่านว่าธรรมมีบาปบุญมีออกจากธรรมมา ใครไปทำก็เป็นบาปเป็นบุญไปเรื่อย ๆ พื้นฐานของธรรมมีธรรมคือความไม่ลำเอียง เสมออยู่อย่างนั้นตลอดเวลา

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าท่านสอนอย่างนี้ แล้วพวกเราเป็นยังไง ศาสดาของเรามันมากจริง ๆ นะ ครั้นเวลาครูบาอาจารย์สอนน้ำมันก็ฟังบ้าง ห่วงเสื่อห้วงหมอนบ้าง ฟังไม่ฟังเฉย ๆ ห่วงเสื่อห้วงหมอน ที่นอนหมอนมุ้ง มันก็ห้วงไปอย่างนั้น แต่ยังมีดิ้นดิ้นมา ฟังธรรมบ้าง พอจากธรรมไปแล้วก็บึ้งเลยที่เดียวที่นี้ ไม่ต้องติดเครื่องแหลระรถ ฟาดคันเร่งไปเลย เหยียบคันเร่งไปใหญ่เลย มันก็จมเอา ๆ คือสิ่งที่มันจะลากลงมันดึงมันดูดตลอดเวลาไม่ได้อ่อนตัว ก็เลสไม่มีคำว่าอ่อนตัว เหมือนสายยางเราดึงไว้ พอหลุดมือปั๊บดีดพุกกลับเลย มันมีกำลังดึงของมันอยู่แล้ว พอเราปล่อยมันหนึ่งมันลากลงแล้ว ๆ อย่างนั้น

นี่หมายถึงจิตที่ไม่มีกำลัง ไม่ได้หมายถึงว่าเป็นอย่างเดียวกันหมดตลอดไปนะ มันเป็นบางกาลเวลาที่ตั้งตัวยังไม่ได้ ล้มลุกคลุกคลาน ดังที่เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลาย ฟังนั่งน้ำตาร่วงอยู่บนภูเขาล้อมเมื่อไร สด ๆ ร้อน ๆ เลยเราไม่ลืมนะ นั่นละที่เราแก้กันได้ดี เพราะความโกรธความเคียดแค้นให้กิเลสในหัวใจเรานี่ ถึงขนาดน้ำตาร่วง ออกกุออกมึงเทียวนะ โถ มึงทำกูขนาดนี้เทียวหรือ ๆ คือมันถึงใจ สู้ ๆ มันไม่ได้เลย เหมือนสู้เสื่อด้วยกำปั้น ใส่ที่โรมันตบที่ไรเลือดสาด ๆ เรามีแต่กำปั้นไปสู้มัน น้ำตาร่วง ไปอีกเอาอีก เอาอีกหงายอีก ไปอีกกลับมาอีก เอาอีกหงายอีก เอาไม่ถอย ๆ หลายครั้งหลายหน กิเลสก็หงายให้เห็นบ้าง หือ มึงก็มีท้องเหมือนกันเธอ กูนี้กว่ากูหงายท้องให้มึงดูตลอดเวลา มึงก็มีท้องเหมือนกัน มันก็ชัดใหญ่เลย นั่นเห็นไหมละ นี่ละเริ่มต้นมันตั้งหลักได้ก็เป็นในหัวใจดวงนี้

เวลามันล้มลุกคลุกคลานไม่เป็นหน้าเป็นหลังอะไรนะ เราไม่ลืมนะ ตั้งสตินี้ตั้งไม่อยู่เห็นถนัดชัดเจนจนงในเจ้าของ หือ ตั้งยังงตั้งสติ มันความเพียรยังงนี้ตั้งพับล้มผล็อย ตั้งเพื่อล้มไม่ได้ตั้งเพื่ออยู่นะ นี่ละอำนาจของกิเลสที่มันรุนแรง รุนแรงในหัวใจเราสด ๆ ร้อน ๆ ได้เอามาเล่าให้พี่น้องทั้งหลาย ฟัง เวลามันรุนแรงขนาดนั้นจริง ๆ นะ ตั้งไม่อยู่เลย ถึงขนาดน้ำตาร่วงบนภูเขา แต่ไม่นานนะ น้ำตาร่วงนี้เคียดแค้นสุดขีด กลับ

มาฝึกเอาเต็มเหนี่ยวกลับไปอีก ชัดอีกหงายมาอีก ไม่ถอย เอาอีก จนกระทั่งได้จังหวะ แล้วมันก็หงายให้เห็นบ้าง พอมันหงายให้เห็นบ้างพอเป็นสักขีพยาน ทือ มึงก็มีท้องเหมือนกุหรอ ทีนี้ก็ชัดใหญ่ จากนั้นก็ค่อยตั้งได้ ๆ ดังที่พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ตั้งไม่หยุดไม่ถอย

ความเคียดแค้นนี้ฝังลึก นี่ละความเคียดแค้นเป็นธรรมชาติเจ้าของให้ตี ไม่ใช่ความเคียดแค้นแบบเคียดแค้นให้สัตว์ตัวใดบุคคลผู้ใดก็ตาม นั่นเป็นกิเลสทั้งหมด ความเคียดแค้นให้กิเลสตัวเป็นภัยซึ่งฝังในหัวใจเจ้าของเพื่อจะแก้มันออกนี่ เป็นความเคียดแค้นที่เป็นธรรม เป็นมรรค เอาอันนี้จะพัดกัน จากนั้นก็ตั้งได้ ๆ ถึงขั้นตั้งได้สบาย ๆ จิตเป็นสมาธิอยู่ในสบายหมด ไม่ได้กังวลอะไรกับการอยู่การกินการหลับการนอนอะไรไม่มี อยู่ในภพนี้ก็เป็นเพื่อนกับปากกับเขาไปเสียเราคนเดียว ถ้าว่าผ้าขี้ริ้วห่อทอง มันก็ไม่ผิฉะนั้น ชั้นสมาธิก็เป็นทองแล้วชั้นหนึ่ง จากนั้นก็ทองธรรมชาติทองเลิศเลอเรื่อย ๆ

ทีนี้ธรรมมีกำลังก็เห็นแล้วที่นี้ละ ตั้งสติพบบนอยู่เลย ๆ พัดกิเลสขาดไป ๆ เร่งเข้า ๆ อะไรเป็นเครื่องอุปกรณ์ของความเพียรของเรามันก็ต้องหมუნหา เช่น การพักผ่อนนอนหลับ การอยู่การกิน ต้องพิจารณาตัดทอนกันออก ๆ อันไหนที่จะเป็นเครื่องกีดขวางให้ความเพียรล่าช้าตัดออก ๆ เพื่อความเพียรจะได้เร่งตัว วิธีการฝึกกรรมฐานเป็นอย่างนั้นนะ เช่นอย่างพระท่านฉันจังหันแต่น้อย ๆ นั่นละอุบายวิธีการ การตั้งสติเฉพาะอย่างยิ่งการตั้งสติตั้งได้ง่ายก่อนอื่นนะ ตั้งสติได้แล้วปัญญาก็ค่อยมี ถ้าสติไม่มีอย่ามาหาหยุดนะว่าตั้งให้เป็นปัญญาเลยนี่ฉิบหายแหลกในปัจจุบัน นี่เคยมาแล้วนะ

จิตกำลังหิวโหยกับอารมณ์อยู่นี้ ตั้งให้เป็นปัญญาบิบบอกเป็นสัญญาอารมณ์เป็นสมุทัยล้วน ๆ ไปเลย ถ้าจิตอิมอารมณ์คือจิตมีความสงบ เรียกว่าอิมอารมณ์ ไม่อยากดูอยากเห็นอยากรู้อะไรต่าง ๆ ถือเป็นการกวนใจด้วยเข้าไป ไม่อยากคิดมันกวนใจ นั่นเกี่ยวกับว่าจิตสงบ ไม่อยากคิด ยุ่ง แต่ก่อนไม่ได้คิดไม่ได้มันจะตาย ทีนี้เวลามันสงบลงไปแล้ว คิดไม่อยากคิดมันยุ่ง นี่ละที่นี้ออกทางด้านปัญญา อันนี้ก็เป็นชั้นหนึ่งที่พออยู่พอกินพอเป็นพอไป มีตแฉ่งมันไม่ได้สนใจ จะสง่าอยู่ภายในใจ อะไร ๆ มีอะไรมันไม่สนใจยิ่งกว่าความสง่างามภายในจิตใจ เอิบอิมนี้ตลอด

จากนั้นก็เร่งทางปัญญา เครื่องมือที่ฆ่ากิเลสจริง ๆ คือปัญญา สมาธิดีทะล่อมอารมณ์ทั้งหลายเข้ามาสู่ความสงบไม่หิวโหย แต่ฆ่ากิเลสไม่ได้ ตกิเลสสงบเข้ามา พอออกทางด้านปัญญา นี่ละเป็นอุบายวิธีการบุกเบิกกิเลส มีหนักเบาเล็กน้อยเท่าไร ปัญญาออกมันจะรู้ของมันเรื่อย ๆ ตามขั้นตามภูมิ ตั้งแต่ขั้นหยาบ ๆ ภายคตาสติพิจารณาเรื่องราวภายใน แต่ก่อนมันก็เห็นเป็นทองคำทั้งแท่ง ทั้ง ๆ ที่เป็นบุตรเป็นคุณเต็ม

ตัวของทุกคน พิจารณาเดี๋ยวนี้มีไหม มีมูตรมีคูถไหมนั่งอยู่บนศาลานี้ ผู้เทศน์นี้ก็เหมือนกันกองมูตรกองคูถ มันก็เอาหนั่ง เขาเรียกหนั่งกำพร้าว หนั่งบาง ๆ มาหลอกเอาไว้ทาเอาไว้เพียงเท่านี้ ช่างในมีอะไรมันไม่ดู มันให้ดูหนั่งบาง ๆ ให้เป็นบักกับหนั่งบาง ๆ นี้ โห เป็นเทวดาขึ้นมาจากหนั่งบาง ๆ หนั่งกำพร้าวนี้ละคนเรา ภายในมันเป็นเทวดาอะไร มีแต่ส้วมแต่ถ่าน

ที่นี้ปัญญาออกมามันจะเข้าละนะ เริ่มเข้าแต่ผิว หนั่งบาง ๆ ที่ระดับประดาดกแต่งหลอกบุรุษสตรีตาฟาง สัตว์โลกตาฟางไว้นี้ พอจ่อเข้าไปนี้แล้วดูความจริงมันเป็นยังไง แม้แต่หนั่งบาง ๆ มันยังมีชีไคลนั้นเห็นไหมละ มันจับตรงนี้เข้าไปอีก มันบางเฉย ๆ ชีไคลมันก็มีอยู่นั้น ส้วมถ่านติดอยู่บาง ๆ ก็มีบาง ๆ แล้วตีเข้าไป ๆ ฟาดหนั่งกำพร้าวนี้ ออก ดูหนั่งจริง ๆ แล้วเป็นยังไง เข้าไปเนื้อไปเอ็นไปกระดูกตบไตใส่ฟุงอาหารเก่าอาหารใหม่มันเต็มอยู่ในนี้หมด มีแต่กองส้วมกองถ่าน นี่ปัญญาออกเข้าใจไหม

ที่นี้คำว่าสวยว่างาม มันสวยมันงามอะไรถึงมูตรถึงคูถเต็มตัวทุกคน มันเอาความสวยงามมาจากไหน มันอายุเจ้าของจะว่ายังไง มาหาเรื่องพูดให้กิเลสหลอก ว่ามันสวยมันงามอย่างนั้นอย่างนี้ มันงามอะไร มองไปที่ไหนมีแต่มูตรแต่คูถเป็นส้วมเป็นถ่านเต็มตัวผู้ตัวคน ระดับประดาดกแต่งไว้ขนาดไหนมันก็ส่งออกมาจนได้ ส่งความสกปรกโสภณของมัน แล้วยังถูกมันปิดอีก ถือว่าเป็นเกียรติ จะตดออกมาไม่ได้มันเสียเกียรติ ให้ตั้งพี ๆ ออกมามันถึงไม่เสียเกียรติ พวกนี้พวกไม่เสียเกียรติตดไม่ต้องให้เสียงดัง ถ้าตดเสียงดังแล้วมันเสียเกียรติ คือเสียเกียรติตด มันต้องให้ตั้งพี ๆ ออกมาเวลาจะตดก็มองนูนมองนี้เสียก่อนมันจะเสียเกียรติ กลัวเขาจะเห็นเกียรติบ้าตัวเอง มันเป็นอย่างนั้นนะ มันบ้าจริง ๆ นะมนุษย์เราอยากพูดอย่างนี้นะ ใครจะว่าบ้าก็ให้ว่ามา มันเคยผ่านมาหมดแล้ว เรื่องหลงมันก็หลงถนัดชัดเจนเต็มตัว เวลามันรู้มันก็รู้อย่างนี้จะให้ว่ายังไง ก็ต้องให้ว่าตามหลักความจริงนี้เรียกว่าธรรม

ถึงปัญญาขั้นนี้แล้ว ที่ว่ายืดเขายืดเรายืดสวยยืดงาม ก็มันไม่งามเอาอะไรมายืดมัน มันก็ปล่อยของมันเอง ปัญญาเบิกกว้าง ๆ กว้างเข้าไป ๆ ตีกระจัดกระจายแตกไปหมด ไปที่ไหนมีแต่กองซากผีดิบกองซากผีตายกองซากผีเป็นเกลื่อนไปหมด ครั้นไปในป่าช้าก็มีซากผีตาย อยู่ในตัวบุคคล ๆ มีแต่ซากผีเป็นเต็มบ้านเต็มเมือง มันวิเศษวิโสอะไร นั่นปัญญาออกแล้วมันจะปล่อยนะนั่นนะ เหล่านี้เป็นเครื่องกีดขวางที่หนักหน่วงมากที่สุด คือความยึดความถืออุปาทาน สำคัญว่าเขว่าเราว่าสวยว่างามแล้วมันก็ยึดมันก็หนักเข้า ๆ ที่นี้เวลาปัญญาตีนี้เข้าไปแล้วมันแตกกระจายออกไป มันไปยึดอะไรประสากระดูก เนื้อหนังสัตว์มันก็มี วิเศษวิโสอะไรเนื้อหนังของเรา พิจารณาเทียบเคียง

ได้ทุกสัปดาห์ส่วนปล่อยไปได้เลยเป็นลำดับลำดับ นี่ก็เป็นปัญญาชั้นหนึ่ง แก้กิเลสประเภทที่หนักหน่วงนี้ จากนั้นก็เป็นปัญญาชั้นละเอียด ยิ่งแหลมคมอันนี้

ถ้าถึงขั้นนี้แล้วนะเรียกว่าชั้นกายคตาสติ ชั้นอสุภะอสุภัง ชั้นส่วมชั้นถานชั้นสกลกายนี้เป็นชั้นที่หนักหน่วงถ่วงกำลังวังชาทุกอย่าง หนักมากนะ เรียกว่าเป็นชั้นซุลมุนวุ่นวาย ถ้าว่าความเพียรก็ความเพียรตะลุมบอนกันในชั้นร่างกาย เพราะกิเลสมันหนามาก ความเพียรสติปัญญาบางที่กายไหวเลยก็มี เพราะอำนาจของสติปัญญามันออกหมุนตัวเต็มเหนี่ยวของมัน มันเป็นเองของมันนะ บางที่กายไหวเลยก็มี ขนาดนั้นนะปัญญาทำงานรุนแรงให้ทันกับกิเลสประเภทนี้ โดยหลักธรรมชาติของมันเป็นเอง นี่ถึงขั้นมันเป็นแล้วมันเป็นเอาไว้ไม่อยู่แหละ จากนั้นมาพอผ่านอันนี้ไปได้แล้วที่นี้ก็ยิ่งละเอียดเข้าไป ที่นี้เป็นน้ำซบน้ำซึมไหลรินทั้งแล้งทั้งฝน นี่เป็นชั้นอัตโนมัตติ มันเป็นชั้น ๆ ชั้นนี้ชั้นซุลมุนชั้นสกลกาย จะว่าอัตโนมัตติว่าไม่ได้นะ เป็นชั้นซุลมุนชั้นไม่รู้จักเป็นจักตาย คือชั้นปัญญาชั้นฆ่ากิเลสตัวหาย ๆ

ชั้นส่วมชั้นถานนี้ละมันหนักมากนะ กิเลสชั้นส่วมชั้นถานหนักมาก พอแก้อันนี้ออกไปแล้วสว่างออก ที่นี้จิตมันก็หมุนตัวไปเอง ที่นี้เอากิเลสตัวไหนเก่งให้มาฟังซิ โพล่มานี้ขาดสะบั้น ๆ เลย นี่ถึงขั้นมีกำลังก็เป็นอย่างนี้ กิเลสหมอบลง ๆ ค่อยๆ เชี่ยชุดค้นหา กิเลส ค่อยๆ เชี่ยพอเจอแล้วเราก็ได้งานแล้ว พออันนี้สิ้นลงไปแล้วงานใหม่ ค้นอีกเอาอีก มันเป็นอัตโนมัตติของจิต เอาจนกระทั่งสิ้นซากหมดเลย มหาสติมหาปัญญาที่เกรียงไกรสุดยอดแล้วนั้น นั่นคือมรรคเครื่องฆ่ากิเลส กิเลสสิ้นซากไปแล้วมหาสติมหาปัญญาทั้งหมดความหมายไปทันที ไม่ต้องไปกำหนดกฎเกณฑ์ว่าต้องพักต้องวาง ไม่ต้อง เป็นหลักธรรมชาติของจิตเอง

ให้มันเห็นอย่างนั้นซิผู้ปฏิบัติธรรม มีตั้งแต่ให้กิเลสมาเหยียบย่ำทำลายบ้านเมืองของเรา เฉพาะอย่างยิ่งเมืองไทยเรากำลังจะเป็นส่วมเป็นถาน เพราะไม่มีบาปมีบุญในหัวใจ มีตั้งแต่ส่วมแต่ถานมีแต่พินแต่ไฟเผาไหม้ในหัวใจทั้งของเขาของเรา ก็ไม่เห็นมีอะไรเป็นของดี เพราะเราไม่มีของดี ใครก็มีแต่ของชั่วช้าเลวทรามด้วยกัน มันก็แต่พินแต่ไฟเผาไหม้กันเต็มบ้านเต็มเมืองเป็นยังงี้ ธรรมมีแล้วเอามาชะล้างซิ มองดูเหตุดูผลอันไหนไม่ดีตัดคอมันขาดสะบั้นไปเป็นไร อันไหนดีเสริมขึ้น ๆ อันไหนไม่ดีตัดมันลงไป ไม่ต้องเสียดาย เสียดายอันไม่ดีก็เท่ากับเสียดายพินไฟเผาเจ้าของมันแหละ ให้ตัดลง ๆ นั่นเรื่องการพิจารณาให้มันเป็นชั้น ๆ ตอน ๆ

เวลาเข้าถึงขั้นนี้แล้วมันไม่ได้ถามใครนะ มันหากเป็นเรื่องที่ว่ายิ่งชัดเจน ๆ รู้ตรงไหนแน่นอน ๆ ผาง ๆ เรื่อยเลย จะไปหาถามคนนั้นคนนี้ไม่ค่อยอยากไปแหละ แต่ไม่ปฏิเสธว่าไม่ได้ถามนะ ถามเรื่องถาม-ถาม เช่น ครูบาอาจารย์ ผู้มีจิตดำเนินก้าว

ละเอียดเท่าไรครูบาอาจารย์ยังเป็นเหมือนกับแว่นส่องทางนะ ปรากฏจากครูบาอาจารย์ผู้
 ชำนิชำนาญผู้ผ่านไปแล้วไม่ได้ ต้องคอยติดแนบ ท่านแย็บออกมาเท่านั้นจับได้ปุบ ๆ
 เลย ถ้าไม่มีซ้ำ ถึงจะแก้ได้ก็ตามซ้ำเสียเวล่ำเวลา เหน็ดเหนื่อยมากนะ ถ้ามีครูบา
 อาจารย์พอเล่าถวายท่าน ท่านแก้ปั๊บเดียวเท่านั้นเบิกกว้างแล้ว ๆ นี่ครูบาอาจารย์จำ
 เป็นอย่างนี้ไม่ใช่ไม่จำเป็น แต่ตามธรรมดาของมันแล้วมันจะหมุนของมันเอง ตอนนั้น
 มันจะไม่เสาะหาครูบาอาจารย์ นอกจากมันไปโดนกับซ้ำตึกเข้าอย่างจัง ๆ มันก็วิ่งหาครู
 หาอาจารย์ ถ้าธรรมดาแล้วมันจะซูลหมุนของมันตลอดเวลา

นี่ละเรื่องของธรรมสวด ๆ ร้อน ๆ อยู่นี่เราจะว่ายังไง ให้กิเลสมาจุกจุก เวลานี้
 จะให้จุกอะไรนักหนา จนกระทั่งมองดูใครก็ไม่มีจุก จุกขาดไปหมดเห็นแต่รูปเป็นช่อง
 ๆ พอหายใจ ดูซิตามนี้มันมีพอช่องหายใจไม่อย่างนั้นตายนะมนุษย์เรา อันนี้คนหนึ่งมี
 สองช่อง ๆ พอได้หายใจ กิเลสมันสะพายเอาขาดแหลกไปหมด เอาละพอวันนี้

มีคนฝากถวายร่วมสร้างศาลาหน้าวัดด้วยเจ้าคะ

โอ้ย อันนั้นเราเอามาใช้นี่หมด อ้าวจริง ๆ เป็นอย่างนั้นละ อันนั้นมอบให้
 กระจกแดงหมดเลย อันนี้เราจะเอาช่วยโลก เป็นอย่างนั้นจริง ๆ นะ เราว่าอะไรเป็น
 อย่างนั้นจริง ๆ ด้วยไม่ใช่ว่าเฉย ๆ เวลาจะพูดเวลามันไปสัมผัส เงินเขามาถวายมาก
 น้อยนี้ก็หาดูเอาเถอะ คือดูตามเมืองไทยเราทั้งเมืองไม่ให้ดูศาลา คือไม่เอามาที่นี้เอาไป
 หนุนไปเสียอย่างนั้นนะ

ทองคำที่เราได้ทั้งหมดเวลานี้ รวมเป็น ๓,๐๑๔ กิโลกรัมนะ เรียกว่าน้ำหนัก ๓
 ตันกับ ๑๔ กิโลกรัมตามราบตามนี้ จะค่อยคืบขึ้นเรื่อย ๆ ขึ้นเรื่อย ๆ ทีเดียว

วันนี้เราก็จะไปธุระนะไกลอยู่ มีทั้งพระ ทั้งหมดโรงพยาบาลเดียวกันมาขอเรา
 เกี่ยวกับเรื่องตักสงฆ์อาหาร เขาก็คงจะหนุนพระมาให้มาขอเรานั้นแหละ คือตักสงฆ์
 อาหารก็อยู่ในโรงพยาบาลนี้ หมอทางนี้ก็มาขอเรา แล้วให้พระนี้มาช่วยอีกสองมือว่างั้น
 เอะ บางทีเราอาจไปก็ได้วันนี้ ไปดูเสียก่อน พอตกลงเรียบร้อยแล้วเป็นอันว่าให้แล้วก็
 ทำงานไปเลย เวลานี้เรายังไม่แน่ใจ

กระต่ายเป็นยังงี้ละกระต่าย ๒ ครอกนั้นนะ(ครอกในตัวเล็กตาย ๑ ตัวเจ้าคะ)
 ครอกในมัน ๖ ตัวตายไปตัวหนึ่งเหลือ ๕ ตัว ครอกนี้ ๘ ตัวตายไป ๒ ตัวเหลืออยู่ ๖ ตัว
 เป็น ๑๑ ตัวเวลานี้พวกนี้กระต่ายแฟนพ่าน มันออกทั่วไปหมด ตัวใหญ่แต่ก่อนมันหลบ
 ซ่อน ตัวเล็กถูกแมวกินไป ๆ ตัวใหญ่ที่มีชีวิตอยู่ก็หลบซ่อน เวลานี้แมวเข้าไม่ได้
 แฟนพ่านหมดเลยนะ ไปนี้ออกมาหมดจนให้พระได้สกัดไล่ตี เดี่ยวมันจะออกมาให้หมา
 ไล่กัด มันแฟนพ่านมามากแล้ว กุฎิเรานี้มีทั้งวันทั้งคืนแต่ก่อนไม่มีนะ เดี่ยวนี้มีเต็มไป
 หมดเลย (กระรอกกระแตก็เยอะด้วยเจ้าคะ) เยอะ กระแตเยอะ คือกระแตนี่สัตว์กิน

กลางวัน พวกแมวมันนอนซ่อนอยู่นี่ะกลางวัน พวกกระแตออกไปนี้กินจริง ๆ ที่นี้พอถูกคนไล่แมวเหล่านี้ แมวเข้าอยู่กลางวันไม่ได้ กลางคืนมันก็มากินแล้วมันกลับไปนอนที่นี้พวกกระต่ายนี้หมดเลยนะ ลูกกระต่ายไม่มีเหลือ แม่หลบซ่อนอยู่ในนั้น ตอนนี้อกำลังแม่ออกเฟ้นฟ่าน

เมื่อเช้านี้ก็ไปถามเขาว่าเห็นแมวไหม เห็นตัวหนึ่งเมื่อคืน เห็นช่างหัวมันเออะมันเข้าไม่ได้ มาตัวเดียว แล้วมันเข้าไม่ได้เวลานี้กระต่ายเฟ้นฟ่านไปหมดเลย (ไก่ตายเยอะด้วยเจ้าคะ) ไก่ตายมันเป็นโรคอะไร ใครมียาอะไรมาแก้ไก่บ้าง ไก่ตายกันเยอะนะ ใครเจอไก่ตายที่ไหนให้รีบฝังลึก ๆ ฝังไว้ในป่าลึก ๆ ด้วยฝังลึก ๆ อีกด้วยนะ ไก่ตายตามแถวนี้เราได้สั่งพระอยู่เสมอพระฝังไก่ มันเป็นโรคอะไรไม่รู้ละ สงสารสัตว์ ไก่ก็จะตาย

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd